

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6To/3/2016
Identifikačné číslo spisu:	9515100004
Dátum vydania rozhodnutia:	25.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9515100004.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom 25. januára 2017 v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci proti obžalovanému PhDr. O. O. a spol. pre prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaného PhDr. O. O., obžalovaného Ing. J. N. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/2/2015, zo 16. decembra 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Trestného poriadku zrušuje rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/2/2015, zo 16. decembra 2015.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovaný PhDr. O. O., nar. 6. októbra XXXX vo O. I. G., trvale
bytom N., M. V. XX/X
a

obžalovaný Ing. J. N., nar. XX. októbra XXXX v G., trvale bytom N. -
N. I. O., ul. Sv. Y. XXX/X

sú v i n n í, že

PhDr. O. O. ako vedúci oddelenia strategického rozvoja Magistrátu W. N., do ktorého kompetencií patrilo aj koordinovanie skupín určených na spracovanie hodnotenie a implementáciu projektov a zároveň ako predseda komisie na otváranie obálok a vyhodnocovanie ponúk pri verejnej súťaži vyhlásenej 26. júna 2009 W. N. na podprahovú zákazku „Externý manažment pre spracovanie projektu na: Znižovanie emisií modernizáciou MHD W. N.“, ktorej víťazom sa 21. júla 2009 stala spoločnosť M., IČO: 35 877 961 s ponukou 67 354 EUR s DPH, po tom, ako mu táto spoločnosť 29. júla 2009 predložila návrh Mandátnej zmluvy, do ktorej bol v rozpore s podmienkami verejnej súťaže doplnený bod 4.2, v zmysle ktorého sa W. N. zaviazalo po schválení nenávratného finančného príspevku zaplatiť spoločnosti M. ďalšiu odmenu vo výške 4 % zo schváleného nenávratného finančného príspevku, uvedený návrh mandátnej zmluvy č. 2009000777 bez toho, aby riadne skontroloval a overil správnosť predloženého návrhu mandátnej zmluvy č. 2009000777, tento predložil na podpis primátorovi W. N.

Ing. J. N., ktorý spoliehajúc sa na bezchybnosť predloženého návrhu mandátnej zmluvy bez toho, aby návrh mandátnej zmluvy riadne skontroloval a overil, dňa 30. júla 2009, napriek uvedeným závadám, tento návrh podpísal.

PhDr. O. O. opomenúc vyžiadať stanovisko odborných útvarov Magistrátu W. N., predložil primátorovi Mesta N. Ing. J. N. na podpis Dodatok č. 1 k zmluve č. 2009000777 zo dňa 4. augusta 2009, kde sa článok IV., bod 4.2 predmetnej zmluvy modifikuje tým spôsobom, že mandant sa zaväzuje zaplatiť mandatárovi odmenu, ktorej výška je stanovená na 4 % z výšky schváleného nenávratného finančného príspevku bez DPH, ktorý ho bez riadnej kontroly predchádzajúceho postupu PhDr. O. O. dňa 7. januára 2010, napriek uvedeným závadám podpísal, pričom 3. februára 2010 došlo po predchádzajúcom schválení PhDr. O. O. k úhrade dodatočnej odmeny v prospech spoločnosti M.,

uvedeným konaním obžalovaného PhDr. O. O. došlo k porušeniu § 45 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní v znení zmien a doplnkov, § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 zákona č. 502/2001 Z.z. o finančnej kontrole a vnútornom audite v znení zmien a doplnkov, § 7 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení zmien a doplnkov, § 8 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. f/ zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení zmien a doplnkov,

uvedeným konaním obžalovaného Ing. J. N. došlo k porušeniu § 45 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní v znení zmien a doplnkov, článku 4 ods. 1 zákona č. 357/2004 Z.z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení zmien a doplnkov, § 8 ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení zmien a doplnkov, § 7 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení zmien a doplnkov, § 19 ods. 4, ods. 5, ods. 6, § 30 ods. 2, § 31 ods. 1 písm. a/, písm. g/, písm. j/ zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy v znení zmien a doplnkov,

čím W. N. vznikla škoda 433.624,30 EUR,

teda

obžalovaný PhDr. O. O. a obžalovaný Ing. J. N.

z nedbanlivosti inému spôsobili značnú škodu tým, že porušili všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok

čím spáchali

obžalovaný PhDr. O. O. a obžalovaný Ing. J. N.

prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona.

Za to sa odsudzujú:

Obžalovaný PhDr. O. O.

Podľa § 238 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky.

Obžalovaný Ing. J. N.

Podľa § 238 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú stranu - W. N., zast. Magistrom W. N., Tr. M. XX/A, XXX XX N. s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa zamietá.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaní PhDr. O. O. a Ing. J. N. uznaní za vinných zo spáchania prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona pre skutok, že

PhDr. O. O. ako vedúci oddelenia strategického rozvoja Magistrátu W. N., do ktorého kompetencií patrilo aj koordinovanie skupín určených na spracovanie hodnotenie a implementáciu projektov a zároveň ako predseda komisie na otváranie obálok a vyhodnocovanie ponúk pri verejnej súťaži vyhlásenej dňa 26. júna 2009 W. N. na podprahovú zákazku „Externý manažment pre spracovanie projektu na: Znižovanie emisií modernizáciou MHD W. N.“, ktorej víťazom sa dňa 21. júla 2009 stala spoločnosť M., s.r.o., Bratislava, IČO: 35 877 961 s ponukou 67 354 EUR s DPH, po tom, ako mu táto spoločnosť dňa 29. júla 2009 predložila návrh Mandátnej zmluvy, do ktorej bol v rozpore s podmienkami verejnej súťaže doplnený bod 4.2, v zmysle ktorého sa Mesto N. zaviazalo po schválení nenávratného finančného príspevku zaplatiť spoločnosti M., s.r.o., Bratislava ďalšiu odmenu vo výške 4 % zo schváleného nenávratného finančného príspevku, uvedený návrh mandátnej zmluvy č. 2009000777, predložil na podpis primátorovi Mesta N. Ing. J. N., ktorý ho dňa 30. júla 2009 napriek uvedeným záväzom podpísal.

PhDr. O. O. zároveň bez toho, aby vyžiadal stanovisko odborných útvarov Magistrátu mesta N., predložil primátorovi Mesta N. Ing. J. N. na podpis Dodatok č. 1 k zmluve č. 2009000777 zo dňa 4. augusta 2009, kde sa článok IV., bod 4.2 predmetnej zmluvy modifikuje tým spôsobom, že mandant sa zaväzuje zaplatiť mandatárovi odmenu, ktorej výška je stanovená na 4 % z výšky schváleného nenávratného finančného príspevku bez DPH, ktorý ho dňa 7. januára 2010, napriek uvedeným záväzom podpísal, pričom dňa 3. februára 2010 došlo po predchádzajúcom schválení PhDr. O. O. k úhrade dodatočnej odmeny v prospech spoločnosti M., s.r.o., Bratislava,

uvedeným konaním obž. PhDr. O. O. došlo k porušeniu § 45 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní v znení zmien a doplnkov, § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 zákona č. 502/2001 Z.z. o finančnej kontrole a vnútornom audite v znení zmien a doplnkov, § 7 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení zmien a doplnkov, § 8 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. f/ zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení zmien a doplnkov

uvedeným konaním obžalovaného Ing. J. N. došlo k porušeniu § 45 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní v znení zmien a doplnkov, článku 4 ods. 1 zákona č. 357/2004 Z.z. o ochrane

verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení zmien a doplnkov, § 8 ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení zmien a doplnkov, § 7 ods. 1, ods. 2 písm. b), c) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení zmien a doplnkov, § 19 ods. 4, ods. 5, ods. 6, § 30 ods. 2, § 31 ods. 1 písm. a/, písm. g/, písm. j/ zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy v znení zmien a doplnkov,

čím W. N. vznikla škoda 433 624,30 EUR.

Za spáchanie tohto trestného činu bol obžalovaný PhDr. O. O. odsúdený podľa § 238 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Výkon trestu odňatia slobody mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu dva roky. Obžalovaný Ing. J. N. bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere jeden rok s tým, že výkon trestu odňatia slobody mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu dva roky. Poškodená strana - W. N. bolo s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podali riadne a včas odvolania prokurátor i obidvaja obžalovaní.

Prokurátor v podanom odvolaní podrobne - deň po dni rozobral priebeh skutkového deja, poukázal na ustanovenia, ktoré boli porušené neoprávneným zakomponovaním bodu 4.2 do mandátnej zmluvy s tým, že toto zmluvné ustanovenie je v rozpore s výzvou na predkladanie ponúk, súťažnými podkladmi a ponukou úspešného uchádzača spoločnosti M., kde táto skutočnosť nie je uvedená. Tým došlo k porušeniu princípu transparentnosti a pre úspešného uchádzača tým došlo k pripraveniu výhodnejších zmluvných podmienok ako boli tie, o ktorých mali vedomosť potencionálni záujemcovia o danú zákazku ako aj ostatní dvaja uchádzači, ktorí neboli úspešní v tomto verejnom obstarávaní. Ďalej uviedol: „Je potrebné konštatovať, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že celé konanie obžalovaných sa týkalo verejného obstarávania, smerovalo k poskytnutiu neoprávnených výhod účastníkovi verejného obstarávania tým, že došlo k porušeniu pravidiel verejného obstarávania upravených zákonom a následkom tohto konania došlo k vzniku následku - škody. Z celkového sledu udalostí i z postavenia obžalovaných vyplýva, že išlo o konanie úmyselné. Ich konanie bolo preto na mieste kvalifikovať ako trestný čin machinácie pri verejnom obstarávaní podľa § 266 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona. S týmito skutočnosťami sa súd pri svojom rozhodovaní nevysporiadal a v dôsledku toho došlo k nesprávnej aplikácii ustanovení Trestného zákona. Navrhujem preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol rozsudkom".

Obžalovaný PhDr. O. O. v podanom odvolaní argumentoval v podstate nasledovne: „Vo výpovedi pred súdom som uviedol, že pozmenený obsah zmluvy som si nevšimol a ani som nepredpokladal, že úspešný uchádzač, ktorý sa už viackrát zúčastnil verejného obstarávania predloží pozmenenú zmluvu, ktorá nezodpovedá podmienkam vyhláseného výberového konania. Na zmenu, resp. doplnenie textu zmluvy som nebol včas upozornený finančným oddelením a zmluva tak bola predložená na podpis primátorovi, ktorý zmluvu podpísal. O skutočnosti, že som nepoznal obsah pozmenenej zmluvy svedčí aj to, že za účelom vykonania predbežnej finančnej kontroly som podpísal kontrolný list a objednávku na dodávku tovarov a služieb, ktoré zodpovedali sume uvedenej v súťažných podmienkach. O existencii pozmenenej zmluvy som sa dozvedel až pri Dodatku č. 1, keď bol tento predložený spoločne s faktúrou W. N.. Ako bolo vykonaným dokazovaním preukázané Dodatok č. 1 zmluvy bol vyhotovený z iniciatívy finančného oddelenia W. N. za účelom špecifikácie platby DPH. Mojou osobou nebola nikdy predložená objednávka na dodanie tovaru a služieb zodpovedajúca sume 433 624,30 Eur, ktorá bola následne preplatená. Nebol som tou osobou, ktorá mala právomoc nakladať s finančnými prostriedkami a už vôbec tieto odoslať z účtu W. N.. Konania uvedeného vo výroku rozsudku som sa nedopustil úmyselne, pochybil som tým, že som zmluvu podrobne nepreštudoval a nezistil jej pozmenený text. Vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok sa stal tak, ako

je uvedený vo výroku rozsudku a že som svojim konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty ustanovenia § 238 Tr. zákona. Nemohol som sa dopustiť tohto trestného činu, keďže nie som osobou, ktorej bola všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovená povinnosť spravovať cudzí majetok a takáto povinnosť jej nevyplýva ani z obsahu pracovnej náplne. Na základe uvedených skutkových a právnych záverov navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3 T 2/2015, vo výrokoch týkajúcich sa obžalovaného PhDr. O. O. a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie".

Obžalovaný Ing. J. N. v odvolaní argumentoval okrem iného i nasledovne: „Nemožno vyvodzovať zodpovednosť voči štatutárovi mesta len za samotný deklaratórny podpisový akt istého právneho úkonu, akým je zmluva, ktorá pred záverečným podpisom primátora prešla jednotlivými oddeleniami magistrátu mesta za účelom jej prehodnotenia. Práve vedúci zamestnanci týchto oddelení nesú zodpovednosť za to, že zmluva spĺňa kritéria, ktorých posúdenie a vyhodnotenie spadá do ich kompetencií a tým, že dôjde k finálnemu predloženiu zmluvy štatutárovi mesta bez akýchkoľvek výhrad sami deklarujú, že zmluva je spôsobilá na podpis a v súlade so zákonom a príslušnými predpismi. Nie je ani reálne možné, aby sám štatutár ovládal všetky platné právne predpisy, s ktorými má byť zmluva v súlade a exaktne z tohto dôvodu sú zriadené jednotlivé oddelenia na čele s ich vedúcimi, ktoré majú určené kompetencie. Ak sa zmluva predloží na podpis primátora, v súlade s internými smernicami má za to, že ju príslušné oddelenia riadne vyhodnotili a tým uznali jej súlad so zákonom. Máme za to, že vzhľadom na tu uvedené nemôže obstať tvrdenie prvostupňového súdu, podľa ktorého sa mal obžalovaný dopustiť porušenia zákona a interných predpisov mesta N.. Práve naopak, ak aj došlo v konečnom dôsledku v danom prípade k porušeniu zákona, z interných predpisov jasne vyplýva, že za zákonnosť jednotlivých úkonov zodpovedajú vedúci príslušných oddelení magistrátu (špecifikované v ďalšej časti odvolania). Tvrdíme, že je neprípustné pripisovať spáchanie trestného činu osobe, ktorá len podpisuje istý záverečný písomný akt, ktorý prechádzal cez všetky tri koncepcné oddelenia Magistrátu, pričom vedúci zamestnanci a ich oddelenie uvedený akt prehodnocovali a tým, že bol predložený na podpis primátora, ho aj odobrili, pričom si museli byť vedomí, že nesú zodpovednosť za svoje záverečné stanovisko, čo im vyplýva nie len z vnútorných predpisov mesta, ale aj z platnej legislatívy. Finálny podpis primátora je len deklaratórny podpisový akt istého právneho úkonu, v tomto prípade zmluvy a práve vedúci zamestnanci týchto oddelení nesú zodpovednosť za to, že zmluva spĺňa kritéria, ktorých posúdenie a vyhodnotenie spadá do ich kompetencií a tým, že dôjde k finálnemu predloženiu zmluvy štatutárovi mesta bez akýchkoľvek výhrad sami deklarujú, že zmluva je spôsobilá na podpis a v súlade so zákonom a príslušnými predpismi, čo si týmto berú aj na zodpovednosť. Tým, že súd v odôvodnení ďalej konštatuje, že z vykonaného dokazovania je zrejme zlyhanie všetkých na to určených kontrolných a ochranných mechanizmov magistrátu mesta, súd sám uznáva, že práve uvedené mechanizmy, t. j. konkrétne oddelenia Magistrátu, nepostupovali v súlade s príslušnými právnymi predpismi a v spojitosti s internými predpismi mesta upravujúcimi ich kompetencie a povinnosti je nad mieru pochybností zrejmé, že za svoje zlyhanie nesú zodpovednosť. Máme za to, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, na ktoré poukazujeme v tomto odvolaní a ktoré boli v priebehu konania viacnásobne zdôrazňované. Aj na základe vykonaného dokazovania nemožno v žiadnom prípade tvrdiť, že zo strany obžalovaného bol jeho konaním porušený všeobecne záväzný právny predpis, ktorý mu ukladá povinnosti týkajúce sa správy majetku W. N.. Obžalovaný žiada, aby odvolací súd po náležitom preskúmaní rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a trestné stíhanie na podklade uvedených argumentov zastavil."

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nie je dôvodné a na druhej strane odvolania PhDr. O. O. a Ing. J. N. sú dôvodné, avšak pre iné skutočnosti ako uviedli v podaných odvolaniach.

Najvyšší súd konštatuje, že špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a

dodržiak zákonné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä zásady zákonného o procese - § 2 ods. 7 Tr. por., práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Tr. por. i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Tr. por. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade s procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ špecializovaný trestný súd na strane 21 - 25 rozsudku rozobral a vysvetlil svoje právne úvahy ohľadom právnej kvalifikácie konania obžalovaných, možno tieto považovať za správne, logické a vyčerpávajúce bez toho, aby bolo nevyhnutné ich ďalej špecifikovať. K zavineniu obžalovaných a samotnému priebehu skutkového deja však považuje najvyšší súd za potrebné poznamenať nasledovné.

Prokurátor má pravdu len čiastočne, keď tvrdí, že konanie obžalovaných by malo byť posúdenie ako trestný čin machinácie pri verejnom obstarávaní podľa § 266 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. Konaním obžalovaných prezentovaným v obžalobe možno zistiť naplnenie takmer všetkých znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu - objekt, objektívna stránka i subjekt. Podľa názoru najvyššieho súdu, podobne ako aj názoru špecializovaného trestného súdu, absentuje v konaní obžalovaných ďalší nevyhnutný znak skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, a to subjektívna stránka - vo forme úmyselného zavinenia. Len náznaky a domnienky na záver o úmyselnom zavinení nepostačujú. Obžalobe na preukázanie úmyselného konania obžalovaných chýbala hoci i len jedna rozhodujúca usvedčujúca výpoveď svedka (alebo spoluobvineného), z ktorej by bolo bez pochybností jasné, že obžalovaní „spolupracovali“ s firmou M., na „podvodnom“ získaní neoprávnenej výšky odmeny. Žiadny dôkaz ich ale priamo nespojil s neoprávnеныm vložením bodu 4.2 do návrhu mandátnej zmluvy a žiadny dôkaz nepreukázal aspoň ich osobný prospech z uzavretia mandátnej zmluvy. Ak sa obžalovaní obhajujú ich nepozornosťou „nevšimol som si“, „spoliehal som sa“, nemožno bez riadneho usvedčujúceho dôkazu opaku vysloviť bez rozumných pochybností, že konali úmyselne. Je nesporné, že bez participácie (v tomto prípade ale nevedomej) obžalovaných na neoprávnenom priznaní a následnom vyplatení odmeny spoločnosti M., v rozpore s podmienkami verejnej súťaže, by ku skutku nedošlo. Prokurátorovi sa ale, v dôsledku dôkaznej núdze, nepodarilo preukázať ich úmyselné konanie a „napojenie“ podľa názoru najvyššieho súdu i na ďalších možných páchatelov žalovaného trestného činu (viď vypracovanie neoprávnene upraveného návrhu mandátnej zmluvy s vloženým bodom 4.2 a následne jeho predloženie obžalovaným PhDr. O. a Ing. N.) ako rozhodujúci akt vedúci k spáchaniu stíhaného skutku.

Ak teda prokurátor nezabezpečil a nepredložil súdu rozhodujúci dôkaz o skutočnej a reálnej vedomosti obžalovaných o neoprávnenom vložení bodu 4.2 do návrhu mandátnej zmluvy (alebo aspoň ich osobný prospech, ktorý by ich vedomosť aspoň naznačoval) nemožno vylúčiť, resp. možno pripustiť priebeh skutkového deja aj tak, ako to prezentujú obžalovaní „nevšimol som si, spoliehal som sa, neskontroloval som ...“.

Ak možno pripustiť priebeh skutkového deja pre obžalovaných priaznivejší a nemožno bez akýchkoľvek rozumných pochybností vysloviť priebeh skutkového deja pre obžalovaných nepriaznivejší, potom je súd povinný aplikovať zásadu in dubio pro reo.

Špecializovaný trestný súd s konečnou platnosťou správne konštatoval nedbanlivostné zavinenie v konaní obžalovaných, a preto správne posúdil konanie obžalovaných ako prečin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Tr. zák. Najvyšší súd po doplnenom dokazovaní na verejnom zasadnutí upravitel skutok v rozsudku tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že obžalovaní konali nedbanlivostne, a tak vylúčil ďalšie možné úvahy o priebehu skutkového deja a forme ich zavinenia.

S ohľadom na vyššie uvedené nebolo možné akceptovať argumenty prokurátora, a preto najvyšší súd jeho odôvodnenie zamietol ako nedôvodné.

V súvislosti s právnymi úvahami a právnymi závermi obidvoch obžalovaných vrátane ich obhajobných argumentov najvyšší súd uvádza nasledovné.

Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že obidvaja obžalovaní zanedbali svoje povinnosti riadne a zodpovedne spravovať majetok W. N. (viď súhrn predpisov vo výroku rozsudku i na str. 23 - 24 rozsudku). Len v dôsledku dôkaznej núdze (viď vyššie) najvyšší súd podobne ako špecializovaný trestný súd ustálil ich zavinenie z nedbanlivosti, keď akceptoval ich tvrdenia „o nevšimnutí si, či spoliehaní sa“, ako možné, a teda prípustné na rozdiel od tvrdenia prokurátora o ich úmyselnom konaní. Nepozornosť, či „lajdáckosť“ obžalovaných pri realizácii verejnej súťaže ich nemôže zbaviť trestnej zodpovednosti, pretože ich pracovné povinnosti, pracovné zaradenie a závažnosť projektu im neumožňovala „len“ spoliehať sa na podriadených či spolupracovníkov, ale naopak ako vrcholoví manažéri s rozhodujúcim hlasom boli povinní riadne skontrolovať a overiť správnosť všetkých dokumentov, ktoré pripravoval tím ľudí im podriadených, a ktoré v závere podpisoval obžalovaný Ing. N.. Keďže tieto svoje povinnosti zanedbali, špecializovaný trestný súd správne ustálil, že obžalovaní vedeli, že svojim konaním môžu spôsobiť následok - škodu W. N., a bez primeraných dôvodov sa spoliehali, že škodu nespôsobia. K úvahám o právnej kvalifikácii konania obžalovaných v ďalšom najvyšší súd odkazuje na str. 19 - 25 rozsudku špecializovaného trestného súdu, kde tento správne ustálil a prezentoval právne závery s tým súvisiace. Nad rámec nevyhnutného sa žiada poznamenať, že podpis mandátnej zmluvy primátorom mesta má vždy konštitutívny charakter a nie deklaratórny ako opakované v odvolaní mylne zdôrazňoval obžalovaný Ing. N..

Preto najvyšší súd neakceptoval obhajobné argumenty obžalovaných.

Najvyšší súd na podklade odvolaní obžalovaných upravil skutok tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Okrem vyššie uvedeného najvyšší súd v rámci prieskumu vyvolaného podanými odvolaniami zistil, že špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému PhDr. O. O. trest nad zákonom ustanovenú hornú hranicu trestnej sadzby.

Za spáchanie trestného činu podľa § 238 Tr. zák. možno uložiť trest odňatia slobody až na 2 roky. Pri aplikácii ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. s odkazom na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., ako to učinil špecializovaný trestný súd, podľa ktorého: „ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu“, bolo nevyhnutné znížiť hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (0 - 24 mesiacov) o jednu tretinu, čo v predmetnej veci predstavuje 8 mesiacov. Hornou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa tak stala výmera 16 mesiacov. Preto špecializovaný trestný súd porušil zákon v neprospech obžalovaného PhDr. O., keď mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Túto chybu napravil sám najvyšší súd týmto rozsudkom a menovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov. V ďalšom, keď špecializovaný trestný súd obidvom obžalovaným podmienene odložil výkon trestu odňatia slobody a určil skúšobnú dobu na 2, resp. 1 rok rozhodol správne a v súlade so zákonom, pretože aj podľa názoru najvyššieho súdu „podmienené“ testy odňatia slobody sú dostatočným a objektívnym obrazom potrieb trestu z hľadiska jeho účelu, a teda generálnej a individuálnej prevencie a v dostatočnom rozsahu vyjadrujú morálne odsúdenie páchatel'ov spoločnosťou. Tak isto dĺžka skúšobnej doby je primeraná závažnosti ich konania a postačujúca na docielenie zabránenia opakovaniu sa podobných konaní zo strany obžalovaných, pričom najvyšší súd verí, že obžalovaní nesklamú dôveru súdu, ktorá im bola daná v podobe „podmieneného“ odsúdenia a preukázu, že ich protizákonné konanie bolo len jednorazové a už nikdy sa nezopakuje.

So zreteľom na vyššie uvedené a na to, že špecializovaný trestný súd nepochybil vo výroku o náhrade škody, nemal najvyšší súd dôvod meniť ostatné časti rozsudku špecializovaného trestného súdu a keďže ich považuje za správne prevzal ich v nezmenenom rozsahu do svojho rozsudku s tým, že si osvojil vysvetľujúce právne úvahy špecializovaného trestného súdu k ostatným výrokom jeho rozsudku a odkazuje na ne.

Preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.